

Arrest

nr. 348 452 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 26 december 2021, dient op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste maal gehoord wordt op 11 januari 2023 en een tweede maal op 8 oktober 2024.

1.3. Op 6 juni 2025 neemt de verwerende partij een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verstuurd en die luidt als volgt:

“[..]”

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Munay (district Shegal, provincie Kunar). U heeft daar steeds gewoond maar studeerde van 2016 tot 2019 wel rechten en politieke wetenschappen aan de universiteit van Kabul. Op 31 mei 2014, u was toen 18 jaar oud, bent u gehuwd met de op dat moment 13-jarige [B.S.]. Zij en jullie drie zonen, heden 10, 8 en 6 jaar oud, wonen momenteel bij uw ouders in Munay.

Uw vader werkte vroeger als ontmijner bij een organisatie. Bij een ongeval geraakte hij gewond, sindsdien is hij invalide. U heeft een broer, [G.] genaamd, die werkte voor internationale organisaties die in Afghanistan actief waren. Later werd hij ook “CEO van economie” in de provincie Nangarhar. Na de machtsovername door de Taliban is uw broer met zijn gezin naar Australië vertrokken. Verder heeft u nog drie broers. [A.B.] woont nog thuis, uw broer [I.] woonde daar tot recent ook nog. [S.] woont al tien of elf jaar in België. Hij verliet Afghanistan omdat hij voor de politie werkte en in die hoedanigheid problemen kreeg met de Taliban. U heeft ook nog een zus, [Z.], die via gezinshereniging naar België kwam.

Zelf begon u op 20 augustus 2020 voor de ngo ‘Save the Children’ te werken. U was actief in de provincie Kunar. U ijverde voor kinderrechten, voor de gelijkheid tussen jongens en meisjes, etc. Al kort na uw indiensttreding had u een dreigbrief ontvangen. Men eiste dat u uw activiteiten zou staken. U ging daar niet op in. Op 17 september 2020 werd u aangehouden door opstandelingen. Zij namen u mee naar een plek waar zij u meerdere dagen gevangen hielden. Na bemiddeling door een ouderenraad en nadat u beloofde uw werk bij ‘Save the Children’ stop te zetten, werd u vrijgelaten. U ging toch weer aan de slag, maar was extra waakzaam om verdere problemen te vermijden. Na verloop van tijd, u was toen ongeveer zes maanden in dienst, werden echter alle werknemers van de organisatie ontslagen en was u opnieuw werkloos.

Na de val van de vorige regering meende u niet langer veilig te zijn in Afghanistan. U heeft het land op 21 augustus 2021 verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Alles samen was u ongeveer vier maanden onderweg. Op 28 december 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de taliban dient te vrezen. Uw broer [I.] werd recent ook al lastiggevallen en geslagen door de Taliban. Hij is daarom naar Iran vertrokken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), uw paspoort, een certificaat middelbaar onderwijs, certificaten van uw universiteit, uw contract met uw voormalige werkgever ‘Save the Children’, certificaten van opleidingen in het kader van uw werk, twee bankkaarten, tien foto’s waarop u te zien bent, een dreigbrief van Daesh, een dreigbrief van de Taliban, documenten en foto’s in verband met de voormalige beroepsactiviteiten van uw vader, een bundel documenten en foto’s van uw broer [G.] (betreffende zijn beroepsactiviteiten en zijn vertrek naar Australië), de elektronische identiteitskaart en twee foto’s van uw vrouw, foto’s van uw broer [I.] en van de verwondingen die hij opliep.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: “De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten”

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Het CGVS stelt vast dat u op 31 mei 2014 een (religieus) huwelijk hebt afgesloten met [B.S.]. Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat het om een kindhuwelijk gaat tussen u als volwassen man en een meisje van zeer jonge leeftijd.

Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat [B.S.] op het moment van het huwelijk amper 13 jaar oud was. U legt haar identiteitskaart neer, op naam van [B.B.S.], die aangeeft dat zij geboren is op [...] saur 1380 (komt overeen met [...] april 2001) (CGVS I, p.15). Uit uw geboortedatum ([...] maart 1996), uw verklaringen en de neergelegde stukken, waaronder uw eigen paspoort, blijkt tegelijkertijd dat u op het moment van het huwelijk een volwassen man van 18 jaar oud was (CGVS II, p.8).

Hoewel u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS plots beweert dat [B.S.] wellicht ouder was toen jullie huwden, meer bepaald 15 of 16 jaar oud (CGVS II, p.8) en dat de leeftijd op haar identiteitsbewijs niet de juiste is (CGVS II, p.8), dient te worden opgemerkt dat dit niet kan overtuigen. Immers biedt u geen afdoende verklaring voor het feit dat men een verkeerde geboortedatum zou hanteren bij het afleveren van een identiteitsstuk. U komt niet verder dan te stellen dat een vrouw altijd een jongere leeftijd zal opgeven (CGVS II, p.8). U verwijst ook naar een foto van uw vrouw die naar aanleiding van het huwelijk zou zijn gemaakt, en stelt dat deze duidelijk aantoont dat [B.S.] geen kind maar “een jongedame” was (CGVS II, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke foto geen bewijs kan leveren voor de leeftijd van de persoon die er op te zien is. Bovendien kan niet alleen worden gewezen op haar officieel identiteitsbewijs maar ook op uw eerdere verklaringen. Zo verklaarde u op 10 februari 2022, tijdens uw onderhoud bij de DVZ, dat uw vrouw op dat moment ongeveer 20 jaar oud was en dat jullie in 2014 huwden (verklaring DVZ, vraag 15a). Ook hieruit kan worden afgeleid dat uw vrouw op dat moment allerm minst 15 of 16 jaar oud was zoals u ineens beweert. Voorts beaamde u tijdens uw eerste onderhoud dat [B.S.] “te klein was” toen jullie huwden (CGVS I, p.15). Wat later herhaalde u dat u trouwde met “een kleine” (CGVS I, p.23). Toen werd opgemerkt dat zij op dat moment wellicht 12 jaar oud was en een eerste keer moeder werd toen ze 13 was, sprak u dat ook niet tegen (CGVS I, p.15). Bovendien, als het CGVS u confronteert met de uitspraken die u deed tijdens uw eerste onderhoud, ontkent u niet langer dat ze 13 jaar oud was toen jullie huwden maar benadrukt u dat zij akkoord zou zijn gegaan met het huwelijk (CGVS II, p.13). U verklaart ook dat een 13-jarige al het onderscheid kan maken tussen goed en kwaad, en een weloverwogen beslissing kan nemen (CGVS II, p.15). Gezien al deze vaststellingen dient te worden aangenomen dat [B.S.] hoogstens 13 jaar oud was toen u haar huwde.

Er kan evenwel niet worden aangenomen dat er in hoofde van [B.S.] sprake was van een vrije en volledige instemming met het huwelijk. De door u geschetste context wijst integendeel op dwang.

Zij er vooreerst op gewezen dat er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt. Dit geldt in het bijzonder voor huwelijken die worden afgesloten met of tussen (een) zeer jonge huwelijkspartner(s) (zie landeninformatie). Gezien het feit dat uw huwelijkspartner op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt, kan enkel worden geconcludeerd dat het huwelijk werd afgesloten zonder haar volledige, vrij, en geïnformeerde instemming.

U verklaart bovendien dat de familie van uw vrouw in Kabul woont maar dat [B.S.] werd “afgestaan” aan een oom van haar die in het dorp woonde en die zelf kinderloos was (CGVS II, p.9, 10). Uw familie zou die oom in het dorp hebben leren kennen, meer bepaald in de moskee. Volgens uw verklaringen was het uw broer die vervolgens een huwelijk tussen u en het meisje regelde (CGVS I, p.13). Gevraagd wie zijn akkoord gaf voor dat huwelijk, heeft u het over “heel haar familie” en “haar ouders” (in Kabul) (CGVS II, p.9). U wijst ook op het feit dat het gebruikelijk is dat de ouders kiezen met wie men trouwt (CGVS II, p.9). Hieruit blijkt niet dat [B.S.] zelf akkoord diende te gaan met een huwelijk.

Een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk ligt in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Uit de verschillende rapporten blijkt dat jonge Afghaanse meisjes te maken krijgen met culturele, sociale, financiële en/of familiale druk om op jonge leeftijd te trouwen.

Deze sociale druk is gebaseerd op factoren zoals het klimaat van onveiligheid waarin Afghaanse gezinnen leven, genderongelijkheid en de ondergeschiktheid van vrouwen ten opzichte van mannen in de sterk patriarchale sociale normen in Afghanistan, economische noodzaak en de "bescherming" van de familie-eer om sociale stigmatisering te vermijden, analfabetisme en gebrek aan toegang tot onderwijs dat de toekomstperspectieven van meisjes beperkt, waardoor het huwelijk als een meer haalbare optie wordt gezien.

De diepgewortelde patriarchale context in Afghanistan plaatst vrouwen en meisjes in een ondergeschikte positie en beperkt hun beslissingsbevoegdheid in veel aspecten van hun leven, waaronder het huwelijk. Huwelijksbeslissingen worden voornamelijk door de families genomen. De toestemming van meisjes om te trouwen is vaak beperkt en de uiteindelijke beslissing over het huwelijk wordt genomen door de mannen in de familie.

In deze context worden meisjes vaak gezien als economische goederen van wie het huwelijk financiële problemen of familieconflicten kan oplossen. De praktijk van "baad", waarbij meisjes onder dwang worden uitgehuwelijkt om een schuld of een geschil tussen families op te lossen, illustreert de instrumentalisering van vrouwen in een patriarchaal systeem. Ook de bruidsschat, die volgens de islamitische wet bestemd is voor de bruid, wordt vaak gezien als een bron van inkomsten voor de familie, waardoor meisjes worden aangemoedigd om op jonge leeftijd te trouwen.

Deze situatie van sociale dwang duurt voort na het huwelijk: meisjes en vrouwen die proberen te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk of huiselijk geweld, worden geconfronteerd met obstakels, in het bijzonder met het feit dat ze worden beschuldigd van "zina" (buitenechtelijke relaties) door hun echtgenoot en mannelijke familieleden, wat door rechters in Afghanistan als een misdaad wordt beschouwd, ook al staat dit niet in het strafrecht.

U haalde zelf op geen enkel moment aan dat het hier om een gedwongen huwelijk gaat. Integendeel, u blijft consequent volhouden dat het huwelijk weliswaar werd georganiseerd door de families maar pas werd voltrokken na instemming van beide partners. U meent zelfs dat [B.S.] een huwelijk had kunnen weigeren en dat dit geen verder probleem zou gevormd hebben (CGVS II, p. 11). Aan deze beweringen kan evenwel geen geloof worden gehecht gelet op de hierboven geschetste maatschappelijke context, het feit dat het huwelijk werd geregeld door de families op initiatief van uw broer (zie supra), temeer uit uw verklaringen blijkt dat u [B.S.] helemaal niet grondig kende vooraleer uw familie het initiatief nam om haar hand te vragen. U geeft aan dat jullie elkaar wel al hadden gezien in het dorp, maar niet met elkaar in contact stonden (CGVS II, p.11). U verklaart ook dat de tradities in uw regio zulks ook onmogelijk maken: je kan niet met een meisje gezien worden of ermee praten, "tenzij men de regels niet respecteert" (CGVS II, p.15). Het voorgaande wijst erop dat [B.S.] dit alles slechts kon ondergaan. U bevestigt bovendien ook dat er een financiële regeling werd getroffen en er geschenken en geld werden gegeven aan de familie van het meisje (CGVS II, p.12). Dat [B.S.] zich in dergelijke context, waarbij uw eigen familie "300 000 tot 350 000 afghani" aan haar familie betaalde, aan een huwelijk met u had kunnen onttrekken, is niet aannemelijk.

Uit uw verklaringen en uw gezinssituatie blijkt vervolgens dat u sinds het afsluiten van het huwelijk seksuele betrekkingen had met [B.S.].

Niet in de nacht van het huwelijk maar de nacht daarna hadden jullie seksuele betrekkingen. Hierbij dient te worden herhaald dat het meisje toen hoogstens 13 jaar oud was. uw oudste zoon [Q.] werd geboren in het tweede jaar van jullie huwelijk, hij is nu tien jaar oud (CGVS II, p.4). Aldus was [B.S.] 14 jaar oud op het moment van de geboorte van jullie eerste kind.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB) (infra). Bovendien geldt hier de omstandigheid dat deze seksuele handelingen niet enkel werden verricht door een volwassene ten aanzien van een zeer jong meisje maar dat ze kaderden binnen een zeer specifieke context. Met name gaat het over een kindhuwelijk met een gedwongen karakter. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van een huwelijk en het meisje werd in een situatie geplaatst waarbij ze bij u en uw familie moest intrekken (CGVS II, p. 10). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van een 13- jarig meisje, kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat zij zich in een zeer kwetsbare positie bevond en onder verschillende vormen van zowel directe als indirecte dwang stond om deze seksuele handelingen te verrichten. Deze overweging moet ten eerste worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek, aangezien u een volwassen man was op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, het huwelijk op initiatief van uw familie werd geregeld, en u wist dat het afsluiten van een huwelijk ook zou leiden tot het consumeren van het huwelijk. Door dit huwelijk aan

te gaan kon u dus voorzien dat u seksuele betrekkingen met een 13-jarige zou hebben, mogelijks met zwangerschappen op jonge leeftijd tot gevolg.

Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de zeer kwetsbare positie van [B.S.], en de context van het gedwongen huwelijk, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van haar fysiek en psychisch welbevinden op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf zou hebben ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. U geeft aan dat zij zich niet te jong voelde toen ze trouwde met u. U verklaart dat de meeste mensen op die leeftijd onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad en een weloverwogen beslissing nemen. Idem voor het consumeren van het huwelijk: "Als een meisje akkoord gaat met het huwelijk, weet ze ook dat daar seksuele betrekkingen bij te pas komen" (CGVS II, p.15). Gezien de kwetsbare positie waarin [B.S.] zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het kind heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekking. Integendeel laat u uitschijnen dat uit haar niet-expliciet afwijzen van seksuele handelingen (opnieuw: volgens uw voorstelling van de feiten) haar instemming zou hebben gebleken. De gevolgen die deze situatie met zich meebrengt voor een kind van 13 jaar, zijn hoe dan ook zeer ernstig.

Het huwelijk op jonge leeftijd had ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van [B.S.] en haar fysieke en psychische integriteit.

Er werd reeds toegelicht dat het huwelijk betekende dat zij (een tweede keer) uit haar vertrouwde omgeving en van haar eigen gezin werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij u en uw familie. Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassen man en doorliep ze op zeer jonge leeftijd verschillende zwangerschappen op een moment dat ze nog niet fysiek en psychisch volgroeid was. Ze beviel van haar eerste kind toen ze 14 jaar oud was. Twee jaar later, toen ze 16 moet zijn geweest, kreeg ze haar tweede kind. Toen zij 18 jaar oud was beviel ze van haar derde kind. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontzegd.

Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. U verklaarde dat zij na het huwelijk is gestopt met studeren, "omdat ze al een jongedame was" (CGVS II, p.10). U voegt er aan toe dat het gebruikelijk is dat meisjes, "als ze wat groter worden", worden geboden te stoppen met studeren (CGVS II, p.11). Sindsdien zorgt zij voor de kinderen, neemt ze de huishoudelijke taken op zich en is ze er voor uw ouders (CGVS II, p.15). In samenzetting met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie landeninformatie), dewelke de voornoemde consequenties voor [B.S.] – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit.

Op basis van het voorgaande dient het huwelijk dat u met de op dat moment slechts 13-jarige [B.S.] hebt afgesloten dan ook als een gedwongen huwelijk en, zoals hieronder verder zal worden aangetoond, een ernstig, niet-politiek misdrijf te worden beschouwd.

Dat kindhuwelijken en gedwongen huwelijken effectief als een ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd vindt allereerst weerklink in het feit dat verschillende wetgevende vergaderingen inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken omwille van de kwalijke gevolgen voor het kind.

Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie landeninformatie) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van

geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar. Hoewel hierin geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van 13-jarige leeftijd zeker gevisieerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P).

Zij voorts gewezen op de wet van 25 april 2007 tot invoeging van een artikel 391sexies in het Strafwetboek en tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de strafbaarstelling en het uitbreiden van de middelen tot nietigverklaring van het gedwongen huwelijken en de positie van internationale organisaties ten opzichte van gedwongen huwelijken (B.S. 15 juni 2007). Voormeld artikel - later gewijzigd door de wet van 2 juni 2013, waarmee onder andere zwaardere straffen werden ingevoerd (B.S. 23 september 2013) - stelt een gedwongen huwelijk strafbaar met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro. In de voorbereidende werken hiervan (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001) wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft (ibid., p.6) en herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens (ibid., p.9, 10, 12, 14); geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijks toestemming (ibid., p.7); overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit (ibid., p. 9); en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is" (ibid., p.10). Onder "gedwongen huwelijk" verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (ibid, p. 5).

De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 13 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van [B.S.]; (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v) het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als "ernstig misdrijf" heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u door het aangaan van dergelijk huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.

In het kader van dit huwelijk heeft u zich bovendien schuldig gemaakt aan de (herhaalde) verkrachting van een minderjarige.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt immers dat u als volwassen man van 18 jaar oud regelmatig en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met een meisje dat bij aanvang van de feiten 13 jaar oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6, §1 SWB).

Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art.417/11 SWB). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van een dertienjarige (of een veertien- of vijftienjarige indien het leeftijdsverschil groter is dan drie jaar (art. 417/6, §2, eerste lid SWB), zoals hier het geval was) en het gegeven dat [B.S.] zich op dat moment in een uiterst kwetsbare positie bevond (supra), toont u evenmin aan dat zij werkelijk met deze handelingen zou hebben ingestemd of dat u actief pogingen zou hebben ondernomen om u te vergewissen van haar daadwerkelijke instemming (supra). Er kan dan ook worden gesteld dat deze seksuele handelingen als verkrachting moeten worden beschouwd.

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van [B.S.] op het moment dat het huwelijk geconsumeerd werd (slechts 13 jaar oud) en het feit dat u op dat moment al een volwassen man van 18 jaar oud was waardoor er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestond dat op die leeftijd des te signifikanter is, bevond zij zich in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (supra): als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving weggehaald en onmiddellijk na haar huwelijk ondergebracht bij uw familie, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Ook in het Belgisch strafrecht wordt verkrachting als een ernstig misdrijf aanzien. Verkrachting, gedefinieerd als “elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt” wordt bestraft met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar (art. 417/11 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (art.417/17 SWB). Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB).

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat uw seksuele handelingen in het kader van het huwelijk met [B.S.] dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

De door u gepleegde ernstige misdrijven hebben een niet-politiek karakter en vonden bovendien plaats buiten het land van toevlucht en vooraleer u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, waarmee is voldaan aan de vereisten zoals vastgelegd in art. 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Het gedwongen huwelijk werd namelijk in Afghanistan afgesloten op 31 mei 2014, waarna de herhaalde verkrachtingen aanvang namen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw handelen geen politieke dimensie bevatten en louter waren ingegeven door uw wil om te huwen. Ter volledigheid stipt het CGVS aan dat ook de richtsnoeren van EUAA omtrent de situatie in Afghanistan het geweld tegen vrouwen expliciet vermelden als potentieel uitsluitbare handelingen (zie landeninformatie).

Uit de elementen uit uw administratief dossier blijkt dat u als dader van het gedwongen huwelijk en de daaruit vloeiende verkrachtingen individuele verantwoordelijkheid treft.

Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust een huwelijk bent aangegaan met een zeer jong meisje en er niet kan worden aangenomen dat het in hoofde van [B.S.] om een vrije keuze ging. Eveneens blijkt dat u er van op de hoogte was dat het afsluiten van dit huwelijk impliceerde dat u met haar seksuele betrekkingen zou hebben, ook al was ze op dat moment nauwelijks 13 jaar oud en bevond ze zich in een zeer kwetsbare positie (supra). Er kan niet worden weerhouden dat [B.S.] voor deze seksuele betrekkingen haar instemming heeft gegeven of zelfs maar kon geven. Bovendien vormde dit huwelijk een inbreuk op haar fundamentele rechten als kind en als vrouw en kan u als echtgenoot niet zijn ontgaan dat het huwelijk een grote impact had op niet enkel haar leven, cfr. het gegeven dat ze bij u introk; de herhaalde zwangerschappen op een moment dat ze zowel fysiek als psychisch niet volgroeid was; en de rol als moeder en echtgenote die ze op bijzonder jonge leeftijd moest vervullen; en de andere schadelijke gevolgen van een gedwongen huwelijk als minderjarige dewelke in de landeninformatie worden vermeld. Deze omstandigheden, en de negatieve implicaties voor uw vrouw, zijn dermate manifest dat er niet anders kan worden besloten dan dat u, toen al volwassen, zich hiervan bewust was/had moeten zijn voorafgaand aan het huwelijk maar desondanks uit vrije wil het huwelijk aanging en seksuele betrekkingen aanknoopte.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u alsnog kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Vooreerst wijst u herhaaldelijk op culturele gebruiken waarbij men wordt verondersteld te huwen en waarbij huwelijken op zeer jonge leeftijd volgens u niet ongebruikelijk zijn.

Deze verwijzing naar socio-culturele omstandigheden kan in uw geval niet worden weerhouden als verschoningsgrond. Er kan weliswaar worden aangenomen dat u zich als 18-jarige volwassen man klaar achtte voor een huwelijk en evengoed kan worden aangenomen dat dit binnen uw gemeenschap zou betekenen dat uw huwelijk in meer of mindere mate een gearrangeerd karakter zou hebben waarbij uw

familie met de familie van uw uitgekozen partner zou bemiddelen. Echter haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u vanuit uw familie of gemeenschap onder een dusdanige dwang stond dat uw eigen fysieke of psychische integriteit dusdanig in het gedrang kwam en dat u niet anders kon dan terstond een huwelijk af te sluiten, laat staan een huwelijk af te sluiten met een meisje van dertien jaar oud. Gevraagd waarom u niet op latere leeftijd kon huwen, bijvoorbeeld na uw universitaire studies, antwoordde u dat de meeste mannen op die leeftijd trouwen en dat combineren met studies (CGVS II, p.14). Gezien u louter opnieuw verwijst naar gewoontes en tradities, kan het CGVS alleen maar concluderen dat niets u in de weg stond een partner te kiezen dewelke niet minderjarig, of althans minder jong was, dan het kind dat u uitkoos. De keuze voor een zeer jonge huwelijkspartner waarvan u wist dat u seksuele betrekkingen met haar zou hebben, is dus geheel uw eigen verantwoordelijkheid.

Meerdere keren wees u op het gegeven dat u nu eenmaal in Afghanistan woonde toen u een huwelijk aanging en u verwijst naar “de regels van de samenleving die golden voor mij en voor haar” (CGVS II, p.16). U had geen andere keuze dan te doen wat van u verwacht werd, zo zegt u (CGVS II, p.16). U herhaalt ook dat het de gewoonte is dat meisjes heel jong trouwen. “Sommige families huwen hun kinderen uit als ze acht of negen jaar zijn, met de bedoeling dat ze dan bij de familie van de echtgenoot wonen, tot ze wat groter zijn en fysiek klaar om seks te kunnen hebben.” (CGVS II, p.15). U lijkt dergelijke praktijken overigens op geen enkele manier te veroordelen. Zo gaat het nu eenmaal in uw land van herkomst, u vraagt zich af of u zich dan had moeten schikken naar de Belgische wetten (CGVS II, p.16). Deze herhaalde verwijzing naar socio-culturele omstandigheden kan in uw geval echter niet worden weerhouden als verschoningsgrond.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat 53 % van de Afghaanse vrouwen tussen 25 en 49 jaar volgens een onderzoek uit 2010 voor hun achttiende was getrouwd en 21 % voor hun vijftiende.

Ondanks het feit dat minderjarige huwelijken veel voorkomen in Afghanistan, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de individuele perceptie van het huwelijk ingaat tegen de wijdverbreide praktijk van kinderhuwelijken. Zo vond 90,3 % van de respondenten van een enquête uit 2004 dat meisjes na hun zestiende zouden moeten trouwen en 32,6 % meende dat meisjes na hun twintigste zouden moeten trouwen. Een enquête die in 2017 door de Afghaanse autoriteiten in samenwerking met UNICEF werd uitgevoerd, bevestigt de negatieve individuele perceptie van kindhuwelijken in Afghanistan en benadrukt dat de ondervraagde personen zich vaak bewust waren van de mogelijke schadelijke gevolgen van kindhuwelijken, zoals gezondheidsproblemen bij moeders en kinderen, geweld tegen vrouwen en verminderde onderwijs- en werkkansen. Volgens een rapport uit 2024 waren de meeste ondervraagde Afghaanse vrouwen van mening dat de wenselijke leeftijd om te huwen tussen 18 en 25 jaar ligt.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kunnen we concluderen dat ondanks het feit dat minderjarige huwelijken veel voorkomen in Afghanistan, huwelijken voor de leeftijd van 18 niettemin ongewenst zijn volgens de individuele perceptie van de Afghanen en dat deze huwelijken negatieve gevolgen hebben voor meisjes die te jong getrouwd zijn.

Er dient ook te worden gewezen op het gegeven dat uw huwelijk met een minderjarige van 13 jaar oud illegaal is volgens de Afghaanse wetgeving. Volgens het Afghaanse burgerlijk wetboek van 1977, dat van kracht was tot de taliban in 2021 de macht overnamen, was de wettelijke huwelijksleeftijd 18 jaar voor mannen en 16 jaar voor vrouwen. Een 15-jarig meisje kon echter huwen met toestemming van haar vader of met een positieve beslissing van de bevoegde rechtbank. Het huwelijk van een meisje jonger dan 15 jaar was in alle omstandigheden verboden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan uw huwelijk met een kind van 13 jaar op geen enkele manier worden gerechtvaardigd door de tradities van uw land.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat u zich niet bewust was van de wettelijke bepalingen in uw land van herkomst. Immers bent u een hoogopgeleid iemand die universitaire studies deed in de hoofdstad Kabul, waar u nota bene rechten en politieke wetenschappen ging studeren (CGVS I, p.6). Uw oudere broer [G.] die het huwelijk organiseerde, kende een rijkge vulde carrière: hij was actief voor internationale organisaties, werkte met Duitsers, Amerikanen en Australiërs en hij werd “CEO van economie” in de provincie Nangarhar. Later verhuisde hij met zijn gezin naar Australië (CGVS I, p.16). Dat iemand met dergelijke ervaring en staat van dienst niet bekend zou zijn geweest met de Afghaanse wetgeving aangaande huwelijken, is niet aannemelijk.

Ter volledigheid wijst het CGVS op de ruime consensus op internationaal vlak (supra) om dergelijke huwelijken af te keuren omwille van de bijzonder kwalijke gevolgen die deze met zich meebrengen voor het kind. Dient hierbij te worden benadrukt dat de Belgische wetgever expliciet stelt dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming (supra). Het

CGVS is van oordeel dat daders of initiators van kindhuwelijken zich geenszins zonder meer op culturele of maatschappelijke gewoontes kunnen beroepen om hun individuele verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Het CGVS dient rekening te houden met alle elementen en feiten eigen aan de zaak. Zoals hoger reeds werd aangehaald kan in casu niet anders dan besloten worden dan dat de omstandigheden van het huwelijk én de negatieve implicaties ervan voor de bruid – wier zeer jonge leeftijd op dat moment, 13 jaar, en omstandigheden waarin zij zich geplaatst zag (supra) niet genoeg benadrukt kunnen worden – u onmogelijk ontgaan kunnen zijn. Desondanks ging u het huwelijk zonder dwang aan, en consumeerde u het zonder scrupules.

U verklaarde dat dit de normale gang van zaken was in uw gemeenschap en dat u toen de Belgische wetten niet in acht kon nemen. Dergelijke verklaringen voeden het vermoeden dat u veeleer sociaal wenselijk tracht te antwoorden, in een poging uw handelen te vergoelijken. Aldus slaagt u er niet in verschoningsgronden in te roepen die u zouden ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Deze stukken kunnen bewijs leveren voor uw identiteit, de opleiding die u genoot en uw beroepsactiviteiten in Afghanistan. De documenten die uw broer toebehoren bevestigen uw verklaringen met betrekking tot de functies die hij uitvoerde en zijn vertrek naar Australië, de documenten van uw vader tonen louter aan dat hij ooit als ontmijner actief was.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker benadrukt zijn nog jonge leeftijd op het ogenblik dat het huwelijk gesloten werd en het sterk traditionele, patriarchale en religieuze kader waarin het gezinsgezag op jonge leeftijd onbetwistbaar werd opgevolgd. Hij stelt dat hij in een landelijke context leefde waar zijn autonomie beperkt was en familiale beslissingen, zeker met betrekking tot het huwelijk, als bindend golden. Hij meent dat het om een religieus en cultureel gebruikelijk gearrangeerd huwelijk ging, zonder zijn persoonlijk initiatief of inspraak. Volgens verzoeker mag ook niet uit het oog worden verloren dat het huwelijk in 2014 werd gesloten in een context waarin kindhuwelijken nog wijdverspreid voorkwamen. Hij erkent dat dit een persoon niet automatisch ontslaat van verantwoordelijkheid, maar is van mening dat dit wél impliceert dat bij de inschatting van schuld, intentie en bewustzijn rekening moet gehouden worden met de culturele, juridische en sociale context waarin de persoon is opgegroeid. Hij benadrukt verder dat hij geen criminele intentie had en dat het huwelijk met wederzijdse toestemming tot stand kwam, zij het binnen het traditionele kader waarin familiebeslissingen primeerden. Hij wijst erop te hebben verklaard dat er pas huwelijksconsumptie plaatsvond nadat het huwelijk voltrokken was, en dat de echtelijke relatie zich sindsdien binnen de sociale normen voltrok. De verwerende

partij miskent volgens verzoeker dat hij geen enkele expertise bezat op het vlak van internationale kinderrechten of westerse rechtsregels. Verzoeker betoogt verder dat hij tijdens zijn verblijf in België inzicht verkregen heeft in de problematiek van kindhuwelijken en thans erkent dat de praktijk in strijd is met de kinderrechten. Verzoeker acht zijn uitsluiting "*een disproportionele en onterechte bestraffing van gedrag dat cultureel werd opgedrongen, niet ideologisch werd aangehangen, en zonder wilsvrijheid werd uitgevoerd*". Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat geen rekening is gehouden met de concrete omstandigheden van de gebeurtenissen, het feit dat hij hierover eerlijk is geweest en hij zich in België wel steeds goed heeft gedragen. Wat dit laatste betreft, wijst verzoeker verder in zijn verzoekschrift op zijn inspanningen om zich te integreren en niet afhankelijk te zijn van de overheid. Hij meent dat niet op afdoende wijze rekening is gehouden met de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, en verwijst in dit verband naar een passage uit een artikel gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de formele regel uit het Afghaanse burgerlijk wetboek van 1977 volgens dewelke zijn huwelijk illegaal was, zelden of nooit gehandhaafd werd, met name in landelijke gebieden, en de religieuze huwelijkspraktijk als geldig en bindend gold. Hij meent dat hij als achttienjarige de geldigheid of legaliteit van zijn huwelijk naar burgerlijk recht niet kon inschatten en dat het niet redelijk is dat hem vandaag met terugwerkende kracht kennis wordt toegedicht die hij toen nog niet had, gelet op zijn toenmalige leeftijd, positie en scholing.

Verzoeker meent verder dat het feit dat hij nooit strafbare feiten heeft gepleegd op Belgisch grondgebied en de sociaal-culturele omstandigheden waarin alles zich heeft afgespeeld als verzachtende omstandigheden dienen te worden beschouwd en verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20 juni 2018 met nummer 205 570.

Wat betreft het oordeel in de bestreden beslissing dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de herhaalde verkrachting van een minderjarige, betoogt hij dat de Belgische strafrechtelijke kwalificatie van zijn daden niet volstaat om hem uit te sluiten en dat een individuele beoordeling van de ernst, intentie en context waarin de feiten zich voordeden vereist is. Hij licht toe dat het niet om verkrachting gaat in de zin van gewelddadige of geforceerde seksuele handelingen, maar om seksueel contact binnen een religieus huwelijk, zoals gebruikelijk in de Afghaanse context. Hij herhaalt in dit verband zijn argumentatie over het sociaal-religieuze kader waarin hij zich als achttienjarige bevond, zijn gebrek aan criminele intentie en zijn onwetendheid over juridische normen op grond waarvan zijn gedrag niet toelaatbaar is.

Verzoeker benadrukt voorts dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag restrictief moet worden uitgelegd en niet automatisch mag worden toegepast op elke culturele praktijk die naar westerse normen verwerpelijk is. Hij laat gelden dat hij zeer jong was (net achttien), handelde binnen een sterk sociaal dwingend kader, geen geweld gebruikte, noch enige vorm van fysieke of mentale dwang uitoefende, zijn echtgenote geen verzet aantekende (*sic*), er geen aanwijzingen zijn van een bijzonder wrede of gewelddadige gedraging, en hij inmiddels afstand neemt van deze praktijken, inzicht heeft verworven en geen recidivegevaar vormt.

2.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen, en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en (zijn dossier) terug te sturen naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* “boven elke redelijke twijfel verheven”, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er “ernstige redenen zijn om aan te nemen” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er “ernstige redenen” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term “misdrijf” en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een “ernstig misdrijf” in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “misdrijf” verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een ‘misdrijf’, terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van

internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de verwerende partij weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen enerzijds het gedwongen huwelijk en anderzijds de verkrachting, die in België strafbaar worden gesteld in respectievelijk artikel 391*sexies* en artikel 417/11 van het Strafwetboek. De omstandigheid dat deze gedragingen in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Afghanistan, niet strafbaar zouden zijn, sluit de toepassing van uitsluiting niet uit (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 12-13).

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een "ernstig misdrijf" kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het "ernstig (niet-politiek) misdrijf" bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip "ernstig misdrijf" te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat "*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*" (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", dat de aanbeveling bevat "*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)*" (HvJ C-369/17, pt. 56).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip "ernstig niet-politiek misdrijf" een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het "ernstig niet-politiek misdrijf" een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

3.2. De criteria om de ernst van het misdrijf te beoordelen

Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in het arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Zoals reeds aangestipt, is het voor de kwalificatie als “ernstig misdrijf” niet vereist dat het strafbare feit een misdrijf uitmaakt in zowel het land van herkomst als in het land van toevlucht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het gegeven dat meerdere rechtssystemen op verschillende niveaus (nationaal, regionaal en internationaal) de handeling in kwestie veroordelen of als een (ernstig) misdrijf beschouwen een belangrijke indicatie inhoudt voor de ernst ervan, naast de aard en zwaarte van de straf die daarop desgevallend in de betrokken rechtssystemen wordt gesteld.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

3.2.1. In de bestreden beslissing worden de door verzoeker gepleegde handelingen gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting.

Hierna wordt besproken of er *in casu* sprake is van een ernstig misdrijf

3.2.2. Gedwongen kindhuwelijk

3.2.2.1. Vooreerst wordt benadrukt dat een gedwongen huwelijk niet mag worden verward met een gearrangeerd huwelijk, dat in principe wél een geldig huwelijk is daar het niet noodzakelijk wijst op het ontbreken van de (vrije) wil om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hoewel het huwelijk zelf georganiseerd wordt door de families of derden, blijven de toekomstige echtgenoten de keuze hebben om al dan niet te huwen (SEGERS, W., *Huwelijk*, TPR 2012, afl. 4, 1644-1692). Dergelijke huwelijken kunnen zeer nauw aansluiten bij een gedwongen huwelijk waar het “arrangeren” ervan gepaard gaat met een zekere mate van bedoelde of onbedoelde dwang, waaronder sociale of familiale verwachtingen, economische of strategische motieven ter behartiging van de familiale belangen.

3.2.2.2. Het aanmerken van een gedwongen kindhuwelijk als ernstig misdrijf vindt weerklank in het feit dat verschillende internationale instellingen maatregelen en inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen gedwongen huwelijken en kindhuwelijken.

De vrije en volledige toestemming van beide echtgenoten wordt in vrijwel alle internationale en regionale verdragen over huwelijksaangelegenheden vermeld.

Het VN Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen van 1979 spreekt zich het duidelijkst en het krachtigst uit over dit onderwerp en bepaalt expliciet dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen om vrij een echtgenoot te kiezen en alleen met hun vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, ‘Landeninformatie’, KULeuven & HIVA, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, “*Les mariages précoces et forcés: que fait la coopération au développement belge? La question du mariage forcé d’enfants dans la perspective de la coopération belge*”, 2014, p. 12).

Op Europees niveau is in meerdere rechtsinstrumenten bij herhaling gewezen op het fundamentele belang van de strijd tegen gedwongen huwelijken en kindhuwelijken.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul) merkt gedwongen huwelijken als een vorm van geweld tegen vrouwen aan en verlangt van de verdragsluitende partijen dat zij de nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld. In artikel 37 van het Verdrag van Istanbul wordt uitdrukkelijk gesteld met betrekking tot gedwongen huwelijken dat “*partijen de wetgevende of andere maatregelen nemen die nodig zijn om te waarborgen dat*

opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld.” Op 13 juni 2017 werd het Verdrag van Istanbul ondertekend door de Europese Unie en namens haar goedgekeurd bij besluit (EU) 2023/1076 van de Raad van 1 juni 2023 (PB 2023, L 143 I, blz. 4), waarna het op 1 oktober 2023 in werking is getreden.

In het Verdrag van Istanbul wordt gewezen op het structurele karakter van geweld tegen vrouwen, dat erkend wordt als op gender gebaseerd geweld. Ook wordt erkend dat geweld tegen vrouwen tot één van de cruciale sociale mechanismen behoort waarmee vrouwen ten opzichte van mannen in een ondergeschikte positie worden gedwongen. Het Verdrag van Istanbul bepaalt voorts met grote bezorgdheid dat vrouwen en meisjes vaak worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, zoals huiselijk geweld, seksuele intimidatie, verkrachting, gedwongen huwelijk, misdrijven gepleegd in het kader van de zogenaamde “eer” en genitale verminking, die een ernstige schending van de mensenrechten van vrouwen en meisjes vormen en een belangrijk obstakel zijn voor de verwezenlijking van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ook erkent het Verdrag van Istanbul dat geweld tegen vrouwen een blijk is van historisch ongelijke machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen die hebben geleid tot de overheersing en discriminatie van vrouwen door mannen en de volledige ontplooiing van vrouwen in de weg hebben gestaan (Verdrag van Istanbul, preambule, alinea’s 10, 11 en 12).

In navolging hiervan heeft het Europees Parlement op 4 oktober 2017 de Resolutie over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, Resolutie van het Europees Parlement van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken) aangenomen. Zoals in de bestreden beslissing terecht aangehaald: *“Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie landeninformatie) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar.”*

Hierin wordt derhalve uitdrukkelijk aangegeven dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk in strijd is met de rechten van het kind en aangemerkt moet worden als een vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes, waarbij benadrukt wordt dat kindhuwelijken derhalve veroordeeld moeten worden. Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om samen te werken met de rechtshandhavinginstanties en het gerechtelijk apparaat in derde landen om deze landen te helpen wetgeving vast te stellen en te handhaven waarin het aangaan van een huwelijk op jonge leeftijd en het dwingen van personen tot het aangaan van een huwelijk wordt verboden.

Deze internationale en regionale instrumenten tegen gedwongen huwelijken en kindhuwelijken vinden steun in de beschikbare landeninformatie die een gedwongen kindhuwelijk beschrijft als een schending van fundamentele mensenrechten. Het betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes

veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, en de kans op uitbuiting en misbruik (AD, stuk 6, 'Landeninformatie': KULeuven & HIVA, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, *“Les mariages précoces et forcés: que fait la coopération au développement belge? La question du mariage forcé d'enfants dans la perspective de la coopération belge”*, 2014; Human Rights Watch, *“Afghanistan – Ending Child Marriage and Domestic Violence”*; Women and Children Legal Research Foundation, *“Early Marriage in Afghanistan”*, 2008; Independent Human Rights Commission, *“Submission on Child Marriage for the High Commissioner Report”*, 1 september 2018).

In deze zin oordeelde het Hof van Justitie dat *“de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk. Integendeel, het huwelijk kan, zeker als het gaat om minderjarige meisjes, wijzen op blootstelling aan de ernstige vorm van geweld die kindhuwelijken en gedwongen huwelijken inhouden.”* (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, § 45).

Artikel 146ter van het Burgerlijke Wetboek omschrijft een gedwongen huwelijk als volgt: *“Er is evenmin een huwelijk wanneer het wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging.”* Het gebrek aan vrije wil is te wijten aan de aanwezigheid van dwang, hetgeen de vorm kan aannemen van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk. Er is aldus geen rechtsgeldig huwelijk ingeval hetzij het werd aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten, hetzij de toestemming van minstens één van de echtgenoten gegeven werd onder geweld of bedreiging. Deze voorwaarden moeten niet tegelijkertijd vervuld zijn (P. Senaeve, *De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijnwettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen*. Deel I. Civielrechtelijke aspecten).

Binnen de Belgische rechtsorde worden gedwongen huwelijken strafbaar gesteld door artikel 391sexies van het Strafwetboek, dat luidt als volgt:

“Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf [van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro].

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf [van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.”

In de voorbereidende werken van artikel 391sexies van het Strafwetboek wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft, herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens, geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijksstoestemming, overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn of haar vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat *“duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001, p. 6, 7, 9, 10, 12, 14). Onder *“gedwongen huwelijk”* verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (*ibid.*, p. 5). De federale wetgever wijst er verder op dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het Comité van Ministers verzocht heeft het gedwongen huwelijk grondig te onderzoeken en de lidstaten van de Raad van Europa aan te bevelen niet alleen op burgerlijk vlak maatregelen te nemen maar ook bepalingen aan te nemen op grond waarvan personen die bewust hebben deelgenomen aan een gedwongen huwelijk en die medeplichtig waren aan de organisatie ervan, kunnen worden gestraft (Aanbeveling 1723 (2005), 5 oktober 2005) (*ibid.*, p. 7).

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt: *“De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd.”*

3.2.2.3. Om te kunnen beoordelen of het *in casu* afgesloten huwelijk ook een gedwongen kindhuwelijk betreft, dienen alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden gebracht.

In casu zijn er voldoende elementen voorhanden om te spreken van een gedwongen kindhuwelijk. Om tot deze vaststelling te komen, wordt zowel rekening gehouden met verzoekers verklaringen zoals die onder meer blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud als met de door hem neergelegde documenten en de algemene (landen)informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

De geboortedata van verzoeker en van B.S. worden niet betwist, net zomin als de datum van hun huwelijk.

Verzoeker is geboren in maart 1996 (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 januari 2023 (hierna: NPO I), p. 14; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 8 oktober 2024 (hierna: NPO II), p. 8; AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4).

De identiteitskaart van B.S. geeft aan dat zij in de tweede maand van het Afghaanse jaar 1380 geboren is, hetgeen overeenkomt met april 2001 (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 19; NPO I, p. 15).

Verzoeker en B.S. traden op 31 mei 2014 in een (religieus) huwelijk (NPO I, p. 22).

Aldus blijkt dat B.S. dertien jaar oud was toen zij in het huwelijk trad met verzoeker, die toen een volwassen man van achttien jaar oud was.

Hoewel in de voormelde resolutie van 4 oktober 2017 geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van dertienjarige leeftijd zeker geïmagineerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P).

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd wordt, onder verwijzing naar verzoekers verklaringen en de informatie opgenomen in het administratief dossier, dat niet kan worden aangenomen dat er in hoofde van B.S. sprake was van een vrije en volledige instemming met dit huwelijk nu (i) er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen daar kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met een huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt (zie *supra* onder punt 3.2.2.2.) en B.S. op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt, waardoor zij niet geacht kan worden haar volledige, vrije en geïnformeerde instemming te hebben gegeven, (ii) uit verzoekers verklaringen bovendien niet blijkt dat B.S. haar akkoord diende te geven met het huwelijk, (iii) uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat jonge Afghaanse meisjes te maken krijgen met culturele, sociale, financiële en/of familiale druk om op jonge leeftijd te trouwen en dat deze sociale dwang voortduurt na het huwelijk, (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou het huwelijk maar zijn voltrokken na instemming van beide partners en B.S. het huwelijk zonder verdere problemen zou hebben kunnen weigeren, gelet op de geschetste maatschappelijke context, het feit dat het huwelijk werd geregeld door de families op initiatief van verzoekers broer en er geen elementen bestaan die erop wijzen dat B.S. zelf vragende partij was, verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij B.S. helemaal niet grondig kende vooraleer zijn familie het initiatief nam om haar hand te vragen, en de financiële voordelen die uit het huwelijk voortvloeiden voor haar familie.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij bevestigt slechts dat zijn huwelijk een gearrangeerd karakter had en volledig geregeld werd door beide families, naar eigen zeggen zonder zijn persoonlijk initiatief of inspraak, doch brengt geen concreet element of argument aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat er in hoofde van B.S. wél sprake was van vrije toestemming. Het argument dat verzoeker niet bewust en met criminele intentie handelde, ter staving waarvan hij wijst op de traditionele, patriarchale, religieuze en landelijke context waarin hij leefde en waarin kindhuwelijken wijdverspreid waren, is dan ook niet dienstig.

Voor het overige volhardt verzoeker slechts in zijn bewering dat het huwelijk tot stand kwam met wederzijdse instemming, "*zij het binnen het traditionele kader waarin familiebeslissingen primeerden*", en herhaalt hij zijn eerdere verklaringen in dit verband.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij zich in de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing niet beperkt tot de loutere overweging dat B.S. gezien haar zeer jonge leeftijd per definitie niet in staat kan zijn geweest om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met het huwelijk met verzoeker. De verwerende partij haalt behalve de leeftijd van B.S. meerdere andere concrete omstandigheden aan waaruit het gedwongen karakter van dit huwelijk genoegzaam blijkt. Verzoeker gaat hieraan geheel voorbij met zijn verweer in het verzoekschrift dat hij geen enkele expertise bezat op het vlak van internationale kinderrechten of westerse rechtsregels en dat de idee dat een dertienjarige binnen haar context "volwassen" geacht werd niet noodzakelijk kwaad opzet of onwil weerspiegelt, maar culturele normaliteit.

In dit verband is het vervolgens noodzakelijk te wijzen op de schadelijke gevolgen van een gedwongen kindhuwelijk, zoals *supra* geschetst onder punt 3.2.2.2. Verzoeker laat de schadelijke gevolgen onbesproken en werpt geen ander licht op voorgaande informatie.

Dat het gedwongen kindhuwelijk zowel indirecte als directe schadelijke gevolgen met zich meebrengt, blijkt niet alleen uit verschillende gezaghebbende bronnen die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, uit het Verdrag van Istanbul en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals weergegeven onder punt 3.2.2.2., maar vindt ook weerslag in verzoekers verklaringen. Dienaangaande overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het huwelijk op jonge leeftijd had ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van [B.S.] en haar fysieke en psychische integriteit.

Er werd reeds toegelicht dat het huwelijk betekende dat zij (een tweede keer) uit haar vertrouwde omgeving en van haar eigen gezin werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij u en uw familie. Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassen man en doorliep ze op zeer jonge leeftijd verschillende zwangerschappen op een moment dat ze nog niet fysiek en psychisch volgroeid was. Ze beviel van haar eerste kind toen ze 14 jaar oud was. Twee jaar later, toen ze 16 moet zijn geweest, kreeg ze haar tweede kind. Toen zij 18 jaar oud was beviel ze van haar derde kind. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontzegd.

Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. U verklaarde dat zij na het huwelijk is gestopt met studeren, “omdat ze al een jongedame was” (CGVS II, p.10). U voegt er aan toe dat het gebruikelijk is dat meisjes, “als ze wat groter worden”, worden geboden te stoppen met studeren (CGVS II, p.11). Sindsdien zorgt zij voor de kinderen, neemt ze de huishoudelijke taken op zich en is ze er voor uw ouders (CGVS II, p.15). In samenzetting met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie landeninformatie), dewelke de voornoemde consequenties voor [B.S.] – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit.”

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt aldus dat verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de supra omschreven schadelijke gevolgen die een huwelijk tussen een volwassen man en een dertienjarig meisje met zich teweeg brengt. In het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie kan zelfs een eventueel gegeven instemming in hoofde van B.S. niet beschouwd worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming. Rekening houdend met verzoekers verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier kan niet worden besloten dat B.S. haar instemming gegeven heeft vrij van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk.

Gelet op wat voorafgaat moet het huwelijk dat verzoeker met de op dat moment slechts dertienjarige B.S. afsloot dan ook als een gedwongen kindhuwelijk worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt aldus terecht het volgende gesteld:

“Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 13 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van [B.S.]; (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v) het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als “ernstig misdrijf” heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u door het aangaan van dergelijk huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.”

3.2.3. Verkrachting

3.2.3.1. Artikel 417/11 van het Strafwetboek definieert verkrachting als volgt:

“Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. (...)”

Aldus dienen seksuele handelingen die gepaard gaan met penetratie en verricht worden met een persoon die daar niet in toestemt, als verkrachting te worden gekwalificeerd.

Artikel 417/6 van het Strafwetboek bepaalt wat volgt:

“Beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige

§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2 wordt een minderjarige die de volle leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt, niet geacht uit vrije wil te kunnen toestemmen.

§ 2. Een minderjarige die de volle leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar, kan uit vrije wil toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt.

Er is geen misdrijf tussen minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt en die met wederzijdse toestemming handelen wanneer het onderlinge leeftijdsverschil meer dan drie jaar bedraagt. (...)

Blijkens bovenstaand artikel van het Strafwetboek wordt een persoon onder de volle leeftijd van veertien jaar in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen. Een persoon boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar wordt enkel geacht daarmee uit vrije wil te kunnen instemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Aldus dienen seksuele betrekkingen met penetratie met iemand onder de volle leeftijd van veertien jaar, of met iemand boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar indien het leeftijdsverschil met de andere persoon meer dan drie jaar bedraagt, per definitie als verkrachting te worden beschouwd.

De Raad benadrukt in dezen dat verkrachting door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien is als een ernstig misdrijf. Dit wordt ook weerspiegeld in de relevante strafbepalingen.

Krachtens artikel 417/11, tweede zin van het Strafwetboek wordt verkrachting bestraft met een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. Artikel 417/16 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, deze bestraft wordt met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar.

Voorgaande wettelijke bepalingen en de zware straffen waarin zij voorzien duiden erop dat de Belgische wetgever verkrachting, zeker indien gepleegd jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Op Europees niveau is door de staten die partij zijn bij het Verdrag van Istanbul overeengekomen dat zij alle nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat seksueel geweld, met inbegrip van verkrachting, strafbaar wordt gesteld. Artikel 36 van het Verdrag van Istanbul bepaalt als volgt:

“1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld: a het zonder wederzijds goedvinden op seksuele wijze vaginaal, anaal of oraal met een lichaamsdeel of object binnendringen van het lichaam van een ander;(...)”

In de preambule van het Verdrag van Istanbul wordt ten andere verwezen naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, dat op 25 oktober 2007 is gesloten te Lanzarote. België heeft dit verdrag geratificeerd op 8 maart 2013, waarna het voor België in werking is getreden op 1 juli 2013. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

3.2.3.2. *In casu* dienen verschillende elementen te worden benadrukt die de ernst van het misdrijf verder onderbouwen:

1) de zeer jonge leeftijd van B.S. op het moment dat het huwelijk geconsumeerd werd (slechts dertien jaar oud) en het feit dat verzoeker op dat moment al een volwassen man van achttien jaar oud was, waardoor er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestond dat op die leeftijd des te signifikanter is,

2) het feit dat B.S. zich bevond in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (*supra*), met name dat zij als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving weggehaald en onmiddellijk na haar huwelijk ondergebracht werd bij verzoekers familie, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen.

Dat verzoeker er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

De eerste seksuele betrekkingen tussen verzoeker en B.S. vonden plaats tijdens de tweede nacht na hun religieus huwelijk, toen B.S. dertien jaar oud was (NPO I, p. 14-15). Dat er seksuele handelingen met penetratie werden verricht op een moment dat B.S. jonger was dan veertien jaar, wordt niet betwist. Ook later hadden verzoeker en B.S. nog geregeld seksueel contact, dat resulteerde in de geboorte van hun eerste kind

in het tweede jaar van hun huwelijk, toen B.S. veertien jaar oud was (NPO I, p. 15; NPO II, p. 4). Dat er sprake is van (herhaaldelijke) verkrachting volgens het Belgische strafrecht blijkt uit het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming in hoofde van B.S., gelet op haar leeftijd.

De vraag of B.S. al dan niet zou hebben ingestemd met seksuele betrekkingen met penetratie, stelt zich omwille van het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming niet. Verzoekers poging om zijn seksuele betrekkingen te vergelijken is dan ook niet relevant.

Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van B.S. als dertienjarige op het moment van haar eerste seksuele contact met verzoeker, dient te worden gewezen op de zeer kwetsbare positie waarin zij zich toen bevond. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van het huwelijk, dat tot gevolg had dat B.S. op zeer jonge leeftijd uit haar vertrouwde omgeving en van haar eigen gezin werd weggehaald – en dit voor een tweede keer, aangezien zij al op jonge leeftijd door haar ouders in Kabul zou zijn overgedragen aan een kinderloze oom uit verzoekers dorp (NPO II, p. 9) – en in een situatie werd geplaatst waarbij zij bij haar schoonfamilie moest intrekken.

De verwerende partij overweegt verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de zeer kwetsbare positie van [B.S.], en de context van het gedwongen huwelijk, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van haar fysiek en psychisch welbevinden op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf zou hebben ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. U geeft aan dat zij zich niet te jong voelde toen ze trouwde met u. U verklaart dat de meeste mensen op die leeftijd onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad en een weloverwogen beslissing nemen. Idem voor het consumeren van het huwelijk: “Als een meisje akkoord gaat met het huwelijk, weet ze ook dat daar seksuele betrekkingen bij te pas komen” (CGVS II, p.15). Gezien de kwetsbare positie waarin [B.S.] zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het kind heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekking. Integendeel laat u uitschijnen dat uit haar niet-expliciet afwijzen van seksuele handelingen (opnieuw: volgens uw voorstelling van de feiten) haar instemming zou hebben gebleken. De gevolgen die deze situatie met zich meebrengt voor een kind van 13 jaar, zijn hoe dan ook zeer ernstig.”

Gelet op wat voorafgaat, moeten verzoekers seksuele handelingen in het kader van zijn huwelijk met B.S. worden beschouwd als een ernstig misdrijf.

3.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald de aard van de betrokken misdrijven, zijnde verkrachting en gedwongen kindhuwelijk, de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handelingen, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker ernstige misdrijven gepleegd heeft, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld worden. Voormelde criteria zijn *in casu* afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van ernstige misdrijven die, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

3.3. De individuele verantwoordelijkheid

3.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

3.3.2. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid, zowel voor wat betreft de verkrachting als het gedwongen kindhuwelijk, blijkt genoegzaam uit volgende vaststellingen.

Verzoeker was op het moment van het huwelijk een volwassen man van achttien jaar oud en ging doelbewust en uit vrije wil het huwelijk, alsook de seksuele betrekkingen in het kader daarvan, aan. Daarbij liet verzoeker

na zich terdege te vergewissen van de vrije wil van B.S., nog daargelaten dat niet kan worden aangenomen dat B.S., gelet op haar zeer jonge leeftijd en de zeer kwetsbare positie waarin zij zich bevond, in staat mocht worden geacht in te stemmen met zowel het huwelijk als de seksuele betrekkingen.

In de bestreden beslissing wordt terdege het volgende aangestipt: *“Uit de elementen uit uw administratief dossier blijkt dat u als dader van het gedwongen huwelijk en de daaruit vloeiende verkrachtingen individuele verantwoordelijkheid treft.*

Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust een huwelijk bent aangegaan met een zeer jong meisje en er niet kan worden aangenomen dat het in hoofde van [B.S.] om een vrije keuze ging. Eveneens blijkt dat u er van op de hoogte was dat het afsluiten van dit huwelijk impliceerde dat u met haar seksuele betrekkingen zou hebben, ook al was ze op dat moment nauwelijks 13 jaar oud en bevond ze zich in een zeer kwetsbare positie (supra). Er kan niet worden weerhouden dat [B.S.] voor deze seksuele betrekkingen haar instemming heeft gegeven of zelfs maar kon geven. Bovendien vormde dit huwelijk een inbreuk op haar fundamentele rechten als kind en als vrouw en kan u als echtgenoot niet zijn ontgaan dat het huwelijk een grote impact had op niet enkel haar leven, cfr. het gegeven dat ze bij u introk; de herhaalde zwangerschappen op een moment dat ze zowel fysiek als psychisch niet volgroeid was; en de rol als moeder en echtgenote die ze op bijzonder jonge leeftijd moest vervullen; en de andere schadelijke gevolgen van een gedwongen huwelijk als minderjarige dewelke in de landeninformatie worden vermeld. Deze omstandigheden, en de negatieve implicaties voor uw vrouw, zijn dermate manifest dat er niet anders kan worden besloten dan dat u, toen al volwassen, zich hiervan bewust was/had moeten zijn voorafgaand aan het huwelijk maar desondanks uit vrije wil het huwelijk aanging en seksuele betrekkingen aanknoopte.”

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden en omstandig gemotiveerd dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanbrengt die hem alsnog kunnen vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid. Middels zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift herhaaldelijk dat zijn huwelijk met B.S. geregeld werd door beide families en dat het een familiebeslissing was waardoor hij gebonden was. In zoverre verzoeker zijn eigen inspraak in de totstandkoming van het huwelijk en zijn vrije toestemming hierin loochent, dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen hierover niet eenduidig zijn. Hem tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of hij had toegestemd om met B.S. te trouwen, antwoordt hij zonder meer bevestigend (NPO I, p. 13). Wanneer hij verder in het persoonlijk onderhoud gewezen wordt op de zeer jonge leeftijd van B.S. op het moment van het huwelijk en hem gevraagd wordt naar zijn mening daarover, wijst hij erop dat hij volgens de religieuze regels getrouwd is en stelt hij dat hij het er niet mee eens was, maar er niets aan kon doen omdat *“beide kanten”* het eens waren om te trouwen (NPO I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud luidt het dat het huwelijk verzoekers *“eigen beslissing en keuze, en ook die van familie”* was. Verzoeker wijst erop dat het gebruikelijk is dat de ouders kiezen met wie hun zoon trouwt, maar voegt eraan toe dat hij daarmee wel heeft ingestemd (NPO II, p. 9). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij het er zelf niet mee eens was maar dat beide kanten hadden beslist dat hij en B.S. zouden trouwen, ontkent hij deze verklaring en benadrukt hij dat zowel hij als B.S. akkoord waren om te trouwen (NPO II, p. 13). Op basis van dermate inconsistente verklaringen over de mate waarin hij zelf de vrijheid zou hebben gehad om het huwelijk al dan niet aan te gaan, kan niet worden aangenomen dat verzoeker geen andere keuze had dan zich te schikken naar de wil van zijn familie. Verder bevat zijn dossier geen enkele indicatie van enige vorm van dwang of druk die op verzoeker zou zijn uitgeoefend of die hij zou hebben ondervonden om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij als achttienjarige de feiten bewust en met criminele intentie heeft gepleegd en wijst in dit verband op de religieuze en socio-culturele context waarin hij opgroeide en waarin kindhuwelijken wijdverspreid voorkwamen. De Raad benadrukt evenwel in navolging van de verwerende partij dat waar uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat huwelijken met minderjarigen veelvoorkomend zijn in Afghanistan, er tevens sprake blijkt te zijn van een negatieve individuele perceptie van kindhuwelijken, alsook van een zeker bewustzijn van de mogelijke schadelijke gevolgen van dergelijke huwelijken, zoals gezondheidsproblemen bij moeders en kinderen, geweld tegen vrouwen en verminderde onderwijs- en werkkansen (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’: Afghanistan Independent Human Rights Commission, *“Submission on Child Marriage for the High Commissioner Report”*, 1 september 2018; UNICEF, *“Child Marriage in Afghanistan. Changing the narrative”*, juli 2018; ODI, *“Changing social norms around age of marriage in Afghanistan”*, februari 2024). Verzoeker brengt zelf geen informatie of argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. Het gegeven dat kindhuwelijken in 2014 wijdverspreid en religieus gelegitimeerd waren, ontheft verzoeker niet van zijn individuele verantwoordelijkheid, noch impliceert dit dat verzoeker zich niet bewust was of had moeten zijn van de schadelijke gevolgen van zowel het kindhuwelijk als van de seksuele contacten met B.S. De in het verzoekschrift aangehaalde argumenten volstaan verder niet om aan te nemen dat verzoeker onder een dermate sterke sociale druk stond dat hij, teneinde zijn eigen fysieke of psychische integriteit niet in het gedrang te brengen, niet anders kon dan in 2014 een huwelijk af te sluiten met een meisje van dertien jaar.

Verzoeker betwist verder niet dat het huwelijk met een minderjarige van dertien jaar oud illegaal is volgens het Afghaanse burgerlijk recht dat van kracht was tot de machtsovername door de Taliban in 2021 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie': Human Rights Watch, "*Afghanistan – Ending Child Marriage and Domestic Violence*", p. 9). Hij betoogt dat die formele regel zelden of nooit werd gehandhaafd, zeker niet in landelijke gebieden, waar de religieuze huwelijkspraktijk gold, maar zoals in de bestreden beslissing met reden wordt toegelicht kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich niet bewust was van de wettelijke bepalingen in zijn land van herkomst: "*Immers bent u een hoogopgeleid iemand die universitaire studies deed in de hoofdstad Kabul, waar u nota bene rechten en politieke wetenschappen ging studeren (CGVS I, p.6). Uw oudere broer [G.] die het huwelijk organiseerde, kende een rijkgevulde carrière: hij was actief voor internationale organisaties, werkte met Duitsers, Amerikanen en Australiërs en hij werd "CEO van economie" in de provincie Nangarhar. Later verhuisde hij met zijn gezin naar Australië (CGVS I, p.16). Dat iemand met dergelijke ervaring en staat van dienst niet bekend zou zijn geweest met de Afghaanse wetgeving aangaande huwelijken, is niet aannemelijk.*".

Waar verzoeker er verder op wijst dat hij op het moment van zijn huwelijk nog geen rechtenstudent was en meent dat hem met terugwerkende kracht kennis wordt toegedicht die niet redelijk is gelet op zijn toenmalige leeftijd, positie en scholing, doet hij geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat hij zich als reeds volwassen man met voldoende intellectuele capaciteiten bewust was, of minstens diende te zijn, van de aard en gevolgen van zijn handelen. Dit bewustzijn vereist, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, geen universitaire scholing. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij niet op de hoogte was van de leeftijd van B.S. op het moment van het huwelijk en de consummatie ervan. Het lijkt overigens geen twijfel dat hij ook wist wat een huwelijk en een seksuele daad inhielden. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen voldoende dat hij de intentie had om met B.S. te trouwen en seksuele betrekkingen met haar te hebben. Verzoeker voert geen enkel element aan dat deze beoordeling tegensprekt.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België het inzicht verworven heeft dat kindhuwelijken problematisch zijn en thans erkent dat de praktijk in strijd is met de kinderrechten en internationale normen, doet niets af aan de ernst van de gepleegde feiten, noch aan zijn individuele verantwoordelijkheid, zoals *supra* uiteengezet. Er kunnen bovendien kanttekeningen worden geplaatst bij verzoekers vermeend voortschrijdend inzicht, daar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud weliswaar aangeeft dat hij het niet goed vindt dat kinderen kunnen trouwen – hij zou dit trouwens ook vaak hebben gezegd tijdens de trainingen die hij in Afghanistan gaf in het kader van zijn werk bij Save the Children –, maar hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, *nota bene* meer dan anderhalf jaar later, volhoudt dat B.S. perfect kon weigeren om met hem te trouwen en dat ze tijdens de huwelijksnacht ook had kunnen aangeven dat ze nog niet klaar was om seksuele betrekkingen te hebben (NPO I, p. 14, 23; NPO II, p. 11, 14-15). Uit deze verklaringen blijkt dat hij in wezen nog steeds van mening is dat ook meisjes van dertien jaar bij machte zijn om een correcte inschatting te maken van de implicaties van een huwelijk of in de gegeven omstandigheden een huwelijk te weigeren. Het lijkt er derhalve op dat verzoeker sociaal wenselijk tracht te antwoorden, eerder dan dat er effectief sprake is van een oprechte ommekeer in zijn mening over kindhuwelijken.

3.3.3. Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 117-119 '*expiation*'). Dat verzoeker sinds zijn aankomst in België zich heeft ingezet om zich te integreren en aantoonbare inspanningen geleverd heeft om actief en legaal bij te dragen aan de samenleving, dat hij hier nog geen enkel crimineel feit heeft gepleegd en dat hij ook bezig is met het leren van de Nederlandse taal tussen zijn druk werkschema door, is aldus niet relevant in het kader van huidige beoordeling. Ook het feit dat verzoeker de waarden onderschrijft die in België gelden, berouw en bereidheid tot kritische reflectie toont en geen bedreiging vormt voor de samenleving kan de toepassing van een uitsluitingsgrond *in casu* niet verhinderen, aangezien dit op generlei wijze afbreuk doet aan de ernst van het gepleegde misdrijf of de verantwoordelijkheid van verzoeker daarin.

Waar verzoeker zijn uitsluiting "*een disproportionele en onterechte bestraffing van gedrag dat cultureel werd opgedrongen, niet ideologisch werd aangehangen, en zonder wilsvrijheid werd uitgevoerd*" noemt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Nog daargelaten het feit dat de bestreden beslissing geen straf inhoudt, kunnen het feit dat verzoeker nooit strafbare feiten heeft gepleegd op Belgisch grondgebied en de door hem aangevoerde sociaal-culturele omstandigheden waarin alles zich heeft afgespeeld niet als verzachtende omstandigheden worden beschouwd, nu *supra* reeds is uiteengezet waarom deze omstandigheden geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen en de beoordeling *in casu*.

3.4. Niet-politiek misdrijf

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voormelde feiten, die gekwalificeerd worden als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd en dat zij louter waren ingegeven door zijn wil om te huwen en dit huwelijk te consumeren. Het niet-politiek karakter van deze misdrijven wordt niet betwist.

3.5. Buiten het land van toevlucht

Verzoeker en B.S. traden in Afghanistan in het huwelijk en de herhaalde verkrachtingen, althans tot B.S. de volle leeftijd van zestien jaar bereikte, vonden ook plaats in Afghanistan. Dat zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden en seksuele betrekkingen met penetratie hebben gehad buiten het land van toevlucht, zijnde België, wordt niet betwist.

3.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

Het huwelijk met B.S. werd volgens verzoekers verklaringen afgesloten op 31 mei 2014, waarna de herhaalde verkrachtingen een aanvang namen. Dat het huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen met penetratie voorafgingen aan de komst van verzoeker naar België in 2021, wordt niet betwist.

3.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Aldus heeft de verwerende partij *in casu* terecht geoordeeld dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.8. Wat betreft het arrest met nummer 205 570 van de Raad van 20 juni 2018, waaruit verzoeker citeert, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.9. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dienen ter staving van zijn identiteit en die van zijn echtgenote, zijn opleiding en beroepsactiviteiten in Afghanistan, de functies die zijn broer G. uitoefende en diens vertrek naar Australië en het werk van zijn vader. Voor zover zij *supra* nog niet werden besproken, wijst de Raad erop dat deze documenten geen ander licht werpen op de beoordeling *in casu* dat verzoeker in toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag respectievelijk artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij individueel verantwoordelijk is voor het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf in de zin van voormelde bepalingen.

3.10. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de verwerende partij een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus, zij in het kader van haar beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de verwerende partij gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de

Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

mevr. M. MAES TORRES LOREDO,
mevr. I. FLORIO,
dhr. S. WILLAERT,
C. DECAESTECKER,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO